

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Statsråden

Arbeids- og sosialkomiteen i Stortinget
Stortinget
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref

Dato

26/1054-

12. mars 2026

Representantforslag 132 S (2025–2026) fra stortingsrepresentantene Marian Hussein, Marie Sneve Martinussen og Alf Erik Andersen om åpenhet og rettferdighet for ofrene i trygdeskandalen (Dokument 8:132 S (2025–2026))

1. Innledning

Jeg viser til brev fra arbeids- og sosialkomiteen 26. februar 2026 med anmodning om min vurdering av representantforslag 132 S (2025–2026) fra stortingsrepresentantene Marian Hussein, Marie Sneve Martinussen og Alf Erik Andersen.

Stortingsrepresentantene har fremmet følgende to forslag:

- 1. Stortinget ber regjeringen fremlegge for Klagenemnda for EØS-saker den interdepartementale utredningen «Eksport av velferdsytelser» fra 2014 usladdet og med vedlegg.*
- 2. Stortinget ber regjeringen fremlegge for Stortinget den interdepartementale utredningen «Eksport av velferdsytelser» fra 2014 usladdet og med vedlegg innen 1. mai 2026.*

Dokumentet som det foreslås at regjeringen skal måtte legge frem for klagenemnda og Stortinget, stammer fra regjeringen Solbergs tid. Det er en del av vår statsskikk at Stortingets kontroll med den utøvende makt også kan rette seg mot avgåtte regjeringsmedlemmer. Samtidig reiser det noen særskilte spørsmål om hvordan den sittende regjering og dens embetsverk skal forholde seg til slike undersøkelser og vedtak.

I tråd med fast og langvarig praksis under skiftende regjeringer har jeg ikke ved noen anledning i mitt departement bedt om eller ønsket tilgang til organinterne dokumenter som tilhører tidligere regjering. Dette dreier seg både om forholdet mellom sittende og avgått regjering, og om forholdet mellom politisk ledelse og embetsverk. Det er nedfelt i retningslinjene «Om forholdet mellom politisk ledelse og embetsverk» side 23 at «[d]en til enhver tid sittende regjering må være trygg på at dialogen med embetsverket forblir mellom regjeringen og embetsverket».

Som arbeids- og inkluderingsminister er jeg ansvarlig for alt som skjer i mitt departement, herunder håndtering av dokumenter, innsyns krav og henvendelser som gjelder tidligere statsråd. Samtidig er dette dokumenter og opplysninger som jeg selv prinsipielt sett ikke bør eller ønsker å behandle. Jeg har derfor overlatt håndtering av spørsmål knyttet til dokumenter som tilhører regjeringen Solberg, til mitt embetsverk. Noe annet ville utfordret embetsverkets lojalitet og den gjensidige tilliten mellom embetsverk og politikere som vårt styresett er avhengig av.

Jeg har stor forståelse for ønsket om åpenhet og at arbeids- og sosialkomiteen ønsker å få belyst saken på best mulig måte. Samtidig må saken håndteres på en måte som er prinsipielt ryddig og ikke bryter med vår langvarige praksis hva gjelder forholdet mellom sittende og avgått regjering. Denne saken gjelder et internt arbeidsdokument for regjeringen Solberg. Jeg har ikke gjennomgått rapporten, og jeg har naturligvis ikke kjennskap til de vurderingene som regjeringen Solberg, eller enkeltstatsråder i den regjeringen, gjorde i forbindelse med rapporten.

Som det fremgår av «Regjeringens forhold til Stortinget» punkt 7.2, er Grunnloven § 75 f en bestemmelse som nesten aldri har vært benyttet. Det finnes ingen eksempler fra nyere tid der Stortinget har krevd dokumenter utlevert i medhold av § 75 f. Det synes å være bred enighet om at bestemmelsen kun bør benyttes der det foreligger et særskilt presserende behov.

Jeg mener at vi bør legge til grunn de vurderinger som er gjort ved tidligere behandling av spørsmålet om tilgang til rapporten i Stortinget. Dersom interne arbeidsdokumenter av denne typen kreves fremlagt i tilfeller der det ikke er strengt nødvendig, er det etter mitt skjønn en risiko for at embetsverket vil bli mer forbeholdne med å gi frimodige råd, og det vil også kunne tvinge seg frem en praksis med mer muntlighet.

Jeg mener at det ikke vil være i samsvar med den prinsipielle linjen Stortinget har lagt seg på, dersom det fattes vedtak i samsvar med forslaget. Min vurdering er derfor at representantforslaget bør vedlegges protokollen.

For å belyse den konkrete saken, er det naturlig å gå nærmere inn på rapportens emne, nemndas oppgaver og forslagsstillernes begrunnelse for forslagene. I lys av de prinsipielle grunnene jeg har redegjort for over, har jeg bedt embetsverket i mitt departement om å utforme nedenstående svar.

2. Synspunkter på representantforslaget og rapportens relevans

2.1. Forslaget i lys av Stortingets tidligere spørsmål om rapporten

Forslagsstillerne viser til at Nemnd for behandling av klager på erstatning fra Arbeids- og velferdsetaten (heretter «nemnda») har fått avslag på en begjæring om innsyn i en arbeidsgrupperapport fra 2014 (heretter «rapporten»). Forslagsstillerne mener rapporten kunne gitt nemnda et bedre grunnlag for sitt arbeid.

Videre påpeker forslagsstillerne at den offentlig tilgjengelige innholdsfortegnelsen til rapporten viser at den inneholder vurderinger av EØS-avtalens betydning for en rekke av folketrygdens ytelser. Forslagsstillerne påpeker også at det for arbeids- og sosialkomiteens arbeid med folketrygdloven er viktig å vite hvordan EØS-avtalen legger føringer for praktiseringen av loven. Forslagsstillerne mener derfor at det er viktig for komiteen å ha tilgang til rapporten.

Spørsmålet om fremlegging av rapporten har vært behandlet av Stortinget tidligere, se Dokument 8: 32 S (2021–2022) og Innst. 205 S (2021–2022) *Representantforslag fra stortingsrepresentantene Seher Aydar og Mímir Kristjánsson om å overlevere rapporten «Eksport av velferdsytelser» fra 2014 til Stortinget, slik at Stortinget kan vurdere hva som skal gjøres for å sikre at Nav-skandalens ofre får nødvendig informasjon til å vurdere krav om oppreisningserstatning og full informasjon om hvordan Nav-skandalen kunne skje.*

Saken ble den gangen behandlet i Kontroll- og konstitusjonskomiteen. Komiteflertallet, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Senterpartiet og Venstre, understreket at Stortingets innsynsrett ved behandling av kontrollsaker kommer til anvendelse når Stortinget har en kontrollsak til behandling. På bakgrunn av at Stortinget på det tidspunktet ikke hadde en kontrollsak til behandling som ga grunnlag for å be om innsyn i rapporten, foreslo flertallet å avvise forslaget. Ved voteringen i Stortinget var det flertall for denne tilrådingen.

I innstillingen uttalte et flertall i komiteen at «... det er en prinsipielt viktig forskjell på at Stortinget ber om innsyn til bruk for sin kontrollvirksomhet og at Stortinget ber om innsyn for å bidra til offentliggjøring av dokumenter til bruk i en pågående rettsprosess, slik forslagsstillerne tar til orde for her. Stortingets innsynsrett i kontrollsaker skal ikke benyttes til å be regjeringen fremlegge dokumentasjon som er relevant i pågående rettssaker.»

Denne vurderingen har overføringsverdi til behandlingen av det foreliggende representantforslaget.

2.2. Rapportens antatte relevans, herunder om domstolenes vurdering av den

Rapporten

Rapporten har tittelen «Eksport av velferdsytelser», med undertittel «En gjennomgang av problemstillinger knyttet til eksport av velferdsytelser». Rapporten har to vedlegg.

Rapporten ble utarbeidet av en interdepartemental arbeidsgruppe, med deltakere fra embetsverket i daværende Arbeids- og sosialdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Kunnskapsdepartementet og Utenriksdepartementet. Arbeidsgruppen ble bistått av to advokater fra Regjeringsadvokaten. Rapporten ble utarbeidet som et internt arbeidsdokument for regjeringen Solberg.

Hittil har Kongen i statsråd avslått to klager over innsynsavslag, en under regjeringen Solberg og en under regjeringen Støre. I klagesakene har det blitt vektlagt at rapporten er et internt dokument for regjeringen Solberg.

I forbindelse med en sak reist for domstolene av tre av dem som var utsatt for Navs feilpraktisering, ble det krevd tilgang til rapporten i medhold av tvisteloven. Tvisteloven gir en videre adgang til å kreve bevis utlevert, enn det som følger av offentleglova, forutsatt at dokumentet (beviset) har relevans for saken.

Hele rapporten ble usladdet forelagt for Oslo tingrett (med unntak av et par setninger om regjeringsbehandling og informasjon innhentet fra andre stater, som er omfattet av bevisforbud). Tingretten fikk da gjennomgå rapporten i sin helhet med sikte på å vurdere og avgjøre om – og i tilfelle i hvilken utstrekning – den var relevant for saken. Tingretten kom til at svært mye av rapporten var uten relevans for saken, slik at staten ikke hadde plikt til å fremlegge hele rapporten for saksøkerne. Store deler av rapporten kunne og skulle derfor sladdes før fremleggelse. Tingrettens avgjørelse ble anket til Borgarting lagmannsrett. Lagmannsretten fant at noe mer av rapporten skulle gjøres tilgjengelig for saksøkerne, mens resten skulle sladdes. Denne versjonen ble fremlagt i saken. Norske domstoler har med andre ord tatt stilling til hvor stor del av rapporten som kan ha betydning for kravene fra dem som er utsatt for Navs feilpraktisering.

En sladdet versjon, slik den forelå etter behandlingen i Oslo tingrett, er også blitt offentliggjort i mediene. Det fremgår av den offentliggjorte versjonen at arbeidsgruppens mandat blant annet var å gi en «kortfattet redegjørelse for hvilke begrensninger EØS-reglene setter for det handlingsrom Norge har med hensyn til å innføre tiltak som kan begrense eksporten av norske velferdsytelser til andre EØS-land».

Rapporten dreide seg altså om «eksport» av velferdsytelser, definert som ytelser utbetalt til personer som er bosatt utenfor Norge. Mens det Nav/EØS-saken dreide seg om, var ytelser utbetalt til personer bosatt i Norge, som hadde kortere eller lenger opphold utenfor Norge. Rapporten hadde derfor et annet tema enn det som nemnda er opptatt av. Det er med på å forklare hvorfor domstolene har ansett store deler av rapporten som lite relevant for saken.

Nemnda

Nemnda er ett av flere særtiltak som ble etablert etter at det høsten 2019 ble avdekket at Nav hadde feilpraktisert oppholdskravene i folketrygdløven for rett til sykepenger, pleiepenger og arbeidsavklaringspenger ved opphold i andre EØS-land.

Nemnda ble opprettet ved forskrift av 22. mars 2020 om nemnd for behandling av klager på erstatning fra Arbeids- og velferdsetaten. Av § 1 i forskriften, som regulerer klagenemndas kompetanse, framgår det at nemnda skal «... *behandle klager på saker som gjelder erstatning for økonomisk tap etter lov 13. juni 1969 nr. 26 om skadeserstatning som følge av Arbeids- og velferdsetatens feilaktige praktisering av adgangen til å motta sykepenger, arbeidsavklaringspenger og pleiepenger, samt de tidligere ytelsene rehabiliteringspenger og attføringspenger, ved opphold i annet EØS-land*».

Nemnda har vært oppnevnt for ett år av gangen. Regjeringen varslet i forbindelse med framleggelsen av statsbudsjettet for 2026, at den vil avvikle særtiltakene, hvilket inkluderer nemnda, fordi det gradvis har blitt færre forespørsler og søknader fra personer som mener at de kan være rammet av feilpraktiseringen. Antallet saker til klagenemnda har gått jevnt ned, fra førti saker i 2021 til bare to saker i 2025.

Nemndas behov for rapporten

Nemndas kompetanse er, som det framgår ovenfor, i henhold til forskriften begrenset til erstatning for økonomisk tap. Staten har allerede erkjent at det foreligger erstatningsansvar for de økonomiske tapene som er en følge av Arbeids- og velferdsetatens feilpraktisering.

Det nemnda mener at den trenger tilgang til 2014-rapporten for å vurdere, er om det også er grunnlag for erstatning (oppreisning) for skade av ikke-økonomisk art, det som iblant omtales som erstatning for tort og svie. Som det fremgår av forskriften, ligger det imidlertid utenfor nemndas oppgaver å vurdere slik oppreisningserstatning.

Personer som har fått avslag på oppreisning etter skadeserstatningslovens regler fra Arbeids- og velferdsetaten, og som også har fått avslag på en klage, men som fortsatt mener at de har krav på oppreisning, har anledning til å få spørsmålet vurdert av domstolene på vanlig måte.

Som det fremgår ovenfor, har enkelte av de som ble rammet av feilpraktiseringen, allerede brakt spørsmålet om oppreisning inn for domstolene. Dommere ved Oslo tingrett og Borgarting lagmannsrett har som nevnt fått anledning til å gjennomgå hele rapporten (med unntak av et par enkeltsetninger som omtalte regjeringskonklusjoner og informasjon innhentet fra andre stater). I den aktuelle saken har domstolene konkludert med at det ikke foreligger grunnlag for oppreisning etter bestemmelsene i skadeserstatningsloven. Dommen er rettskraftig, ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning av 11. april 2025 om ikke å tillate anken over lagmannsrettens dom fremmet.

Arbeids- og sosialkomiteens behov for rapporten

Som nevnt innledningsvis, påpeker forslagsstillerne at det for arbeids- og sosialkomiteens arbeid med folketrygdloven er viktig å vite hvordan EØS-avtalen legger føringer for praktiseringen av loven. Forslagsstillerne mener derfor at det er viktig for komiteen å ha tilgang til rapporten.

Det vises til at rapporten – ut fra tittelen – omhandler en nokså begrenset del av de EØS-rettslige forpliktelsene som Norge har påtatt seg på det trygderettslige området og at den nå er 12 år gammel.

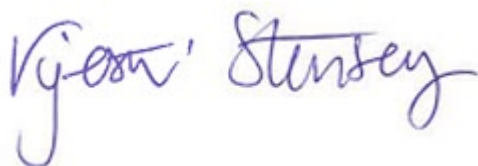
Det er etter dette gjort et betydelig arbeid med hensyn til å gå gjennom de EØS-rettslige forpliktelsene på dette området, jf. omtalen i Prop. 71 L (2021–2022) om endringer i folketrygdloven mv. (synliggjøring av folkerettslige forpliktelser til trygdekoordinering).

Videre vises det til omtalen i NOU 2021: 8 Trygd over landegrensene – Gjennomføring og synliggjøring av Norges trygdekoordineringsforpliktelser. Denne utredningen har Stortinget fått seg forelagt som særskilt vedlegg til Prop. 71 L (2021–2022).

Omtalen i disse dokumentene er vesentlig mer omfattende og mer oppdatert, blant annet i lys av rettspraksis etter at rapporten fra arbeidsgruppen ble utarbeidet. EØS-retten er dynamisk, hvilket vil si at den hele tiden er i utvikling, ikke minst gjennom rettspraksis. Disse dokumentene bør være mer relevante for arbeids- og sosialkomiteen enn den nå 12 år gamle rapporten.

Forslagene har sitt utspring i en svært alvorlig sak. Uskyldige har blitt rammet, med store konsekvenser for de enkelte og for deres familier. Det er viktig at de som er berørt, får ryddet opp i sakene sine. Offentliggjøring av rapporten vil etter Arbeids- og inkluderingsdepartementets syn *ikke* ha betydning for dette oppryddingsarbeidet.

Med hilsen

Kjersti Stenseng

Statsråd Kjersti Stenseng
Arbeids- og inkluderingsdepartementet

Vår ref.:

Deres ref.:

Dato:
19.03.2026

Oppfølgingsspørsmål Representantforslag 132 S (2025-2026)

Som kjent har arbeids- og sosialkomiteen Representantforslag 132 S (2025-2026) om åpenhet og rettferdighet for ofrene i trygdeskandalen til behandling.

På vegne av forslagsstillerne ønsker man svar på følgende spørsmål:

Kan statsråden forklare hvorfor hun i sitt svarbrev til komiteen av 12. mars 2026 hevder at Grunnloven § 75 f «nesten aldri» er brukt, og at det «ikke finnes eksempler fra nyere tid» på krav om dokumentutlevering, når Stortinget historisk har fattet en rekke slike vedtak?

Vi som er forslagstillere, mener at statsrådens beskrivelse ikke gir et riktig bilde av praksis. For det første har Stortinget ved flere anledninger fattet vedtak i plenum om utlevering av dokumenter. Samtidig har skiftende regjeringer i saker der det har vært mistanke om styringssvikt med alvorlige konsekvenser utlevert regjeringens interne arbeidsdokumenter uten at Stortinget har funnet det nødvendig å treffe vedtak i plenum.

«Historisk kommentarutgave til Grunnloven om Grunnloven § 75 f:

«Det har ved flere anledninger vært fattet plenumsvedtak i Stortinget (eller Odelstinget, noen ganger også med bifall av Lagtinget) om utlevering eller foreleggelse av protokoller, innberetninger og papirer. Noen av vedtakene har referert uttrykkelig til Grunnloven § 75 bokstav f, men andre har en ordlyd som bygger på hjemmelen i § 75 bokstav f, i den forstand at vedtakene går ut på at regjeringen blir bedt om å utlevere 'papirer' eller 'forelegge' nærmere angitte dokumenter for Stortinget eller Odelstinget.»

(Se Christoffer Conrad Eriksen, «Stortingets innsynsrett», *Kritisk juss* 2021)

Forslagsstillerne har følgende oppfølgingsspørsmål:

- Mener statsråden fortsatt at det ikke foreligger relevant praksis for at Stortinget gis innsyn i regjeringens interne dokumenter, når det som Eriksen viser nettopp har skjedd i en rekke alvorlige saker med styringssvikt, inkludert Øst-Grønland-saken (1930 tallet), Undersøkelleskommissjonen av 1945, Kings Bay (1960 tallet), Reksten-saken (1980 tallet), Gardermoen-saken (1990 tallet) og Bankkrisen (1990 tallet)?
- Hvordan begrunner statsråden sin påstand om at Stortinget må fatte et plenumsvedtak for at interne dokumenter kan utleveres, når både sittende og tidligere regjeringer som i Øst-Grønland-saken, Kings Bay-ulykken, Gardermoen-saken og Reksten-saken frivillig har utlevert interne dokumenter til Stortinget eller dets organer uten at det forelå et slikt vedtak?
- Kan statsråden redegjøre for hvorfor Arbeiderpartiet i 2019–2020 selv fremmet forslag om at interne regjeringsdokumenter i trygdeskandalen skulle utleveres, mens statsråden nå argumenterer mot den samme typen innsyn?
<https://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Representantforslag/2019-2020/dok8-201920-052s/?m=0>
- På hvilket rettslige og praksisbaserte grunnlag avviser statsråden å fremlegge den avslådde rapporten «Eksport av velferdsytelser», når Grunnloven § 75 f gir Stortinget innsyn i «alle offentlige papirer», og når historiske saker som Kings Bay, Reksten-saken, Bankkrisen og Gardermoen-saken viser at interne dokumenter tidligere er utlevert nettopp for å avdekke styringssvikt?

Med bakgrunn i komiteens fremdrift i saken, ber forslagsstillerne om svar på oppfølgingsspørsmålene innen 24. mars 2026.

Vi ber om at kopi av svaret også sendes komitéråd Berit Skovly.

Med hilsen

Marian Hussein
Sosialistisk Venstreparti

Alf Erik Andersen
Fremskrittspartiet

Marie Sneve Martinussen
Rødt

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENT

Statsråden

Arbeids- og sosialkomiteen i Stortinget
Stortinget
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref

Dato

26/1054-

26. mars 2026

Representantforslag 132 S (2025–2026) – svar på oppfølgingsspørsmål

Jeg viser til brev fra arbeids- og sosialkomiteen 26. februar 2026 med anmodning om min vurdering av representantforslag 132 S (2025–2026) fra stortingsrepresentantene Marian Hussein, Marie Sneve Martinussen og Alf Erik Andersen.

Jeg viser til brev fra stortingsrepresentantene Marian Hussein, Marie Sneve Martinussen og Alf Erik Andersen 19. mars 2026 (heretter: brevet), med oppfølgingsspørsmål til mitt svar 12. mars 2026 på Arbeids- og sosialkomiteens brev 26. februar 2026, angående representantforslag 132 S (2025–2026).

Nedenfor gjengis spørsmålene i kursiv, etterfulgt av mine svar.

Kan statsråden forklare hvorfor hun i sitt svarbrev til komiteen av 12. mars 2026 hevder at Grunnloven § 75 f «nesten aldri» er brukt, og at det «ikke finnes eksempler fra nyere tid» på krav om dokumentutlevering, når Stortinget historisk har fattet en rekke slike vedtak?

Det er etter min mening belegg for å si at Grunnloven § 75 «nesten aldri» har vært benyttet, gitt at det har vært svært få tilfeller i løpet av Grunnlovens nær 212 år lange historie. Siden det vises til representantforslag 52 S (2019–2020) i brevet, finner jeg grunn til å nevne at det der ble uttalt at «... denne vedtaksformen sjelden har vært benyttet ...».

Det er riktig at «Stortinget historisk har fattet» vedtak om dokumentutlevering i henhold til Grunnloven § 75 f. Men likevel mener jeg at det også er riktig at det «ikke finnes eksempler fra nyere tid». I brevet vises det til eksempler med krav om dokumentutlevering, og de er alle fra forrige århundre.

Mener statsråden fortsatt at det ikke foreligger relevant praksis for at Stortinget gis innsyn i regjeringens interne dokumenter, når det som Eriksen viser nettopp har skjedd i en rekke alvorlige saker med styringssvikt, inkludert Øst-Grønland-saken (1930 tallet), Undersøkelleskommisjonen av 1945, Kings Bay (1960 tallet), Reksten-saken (1980 tallet), Gardermoen-saken (1990 tallet) og Bankkrisen (1990 tallet)?

Jeg har ikke uttalt meg om hvorvidt det finnes relevant praksis for innsyn. Men jeg har sagt, og fastholder, at det ikke finnes eksempler fra nyere tid der Stortinget har krevd dokumenter utlevert i medhold av Grunnloven § 75 f.

I svarbrevet til Stortinget ble det vist til Stortingets praksis i nyere tid, nemlig behandlingen av Innst. 205 S (2021–2022), jf. Dokument 8: 32 S (2021–2022). Stortinget la ved denne anledningen listen høyt for når denne adgangen bør benyttes.

Hvordan begrunner statsråden sin påstand om at Stortinget må fatte et plenumsvedtak for at interne dokumenter kan utleveres, når både sittende og tidligere regjeringer som i Øst-Grønland-saken, Kings Bay-ulykken, Gardermoen-saken og Reksten-saken frivillig har utlevert interne dokumenter til Stortinget eller dets organer uten at det forelå et slikt vedtak?

Jeg har ikke gitt uttrykk for at interne dokumenter ikke «kan» utleveres til Stortinget uten at Stortinget har fattet vedtak i plenum i medhold av Grunnloven § 75 f.

Det må imidlertid skilles mellom utlevering av interne dokumenter fra egen regjering og interne dokumenter for en tidligere regjering.

Det ville være brudd på etablert praksis om jeg som sittende statsråd skulle gi innsyn i interne arbeidsdokumenter fra en tidligere regjering.

Dersom Stortinget i plenum ber om å få rapporten utlevert, vil jeg selvfølgelig sørge for at den blir oversendt.

Kan statsråden redegjøre for hvorfor Arbeiderpartiet i 2019–2020 selv fremmet forslag om at interne regjeringsdokumenter i trygdeskandalen skulle utleveres, mens statsråden nå argumenterer mot den samme typen innsyn?

<https://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Representantforslag/2019-2020/dok8-201920-052s/?m=0>

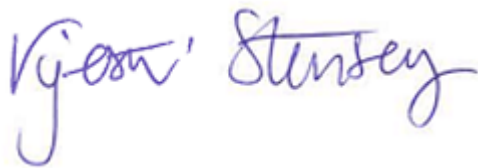
Jeg var ikke representant på Stortinget i den aktuelle perioden, og jeg har derfor ikke førstehåndskjennskap til de vurderingene som ble gjort den gangen.

På hvilket rettslige og praksisbaserte grunnlag avviser statsråden å fremlegge den

usladdede rapporten «Eksport av velferdsytelser», når Grunnloven § 75 f gir Stortinget innsyn i «alle offentlige papirer», og når historiske saker som Kings Bay, Reksten-saken, Bankkrisen og Gardermoen-saken viser at interne dokumenter tidligere er utlevert nettopp for å avdekke styringssvikt?

Det er ikke riktig at jeg avviser å legge frem rapporten. Dersom Stortinget i plenum fatter vedtak i medhold av Grunnloven § 75, vil selvfølgelig rapporten bli fremlagt.

Med hilsen

Kjersti Stenseng